

A megtérés útján

Bibliavetítés: ¹„Atyámfiai, férfiak és atyák, hallgassátok meg védekezésemet, amelyet most hozzátok intézek.” ²Mikor hallották, hogy héber nyelven szól hozzájuk, még jobban elcsendesedtek. Aztán így folytatta: ³„Én zsidó ember vagyok, a ciliciai Tarzusban születtem, de ebben a városban növekedtem fel; Gamáliél lábainál kaptam nevelést az ősi törvény szigora szerint, és én is így rajongtam Istenért, ahogyan ma ti mindnyájan. ⁴E tanítás követőit halálra üldöztem, megkötöztem, és börtönbe juttattam férfiakat is, meg nőket is. ⁵Tanúm erre a főpap és a vének egész tanácsa, akiktől levelet is kaptam a testvérekhez, és elmentem Damaszkuszba, hogy az odavalókat is megkötözve hozzam Jeruzsálembe, hogy megkapják büntetésüket. ⁶Történt pedig, hogy útközben, amint déltájban közeledtem Damaszkuszhoz: hirtelen vakító fényesség sugárzott le rám az égből. ⁷A földre estem, és hangot hallottam, amely így szólt: Saul, Saul, miért üldözöl engem? ⁸Én pedig megkérdeztem: Ki vagy, Uram? És ő így szólt: Én vagyok a názáreti Jézus, akit te üldözöl. ⁹Akik velem voltak, a fényt ugyan látták, de a velem beszélő hangját nem hallották. ¹⁰Ezt kérdeztem akkor: Mit tegyek, Uram? Az Úr pedig azt felelte nekem: Kelj fel, menj Damaszkuszba, és ott megmondják neked mindazt, amit tenned kell, amit Isten felőled elrendelt. ¹¹Mivel pedig annak a fényességnek a ragyogása miatt nem láttam, a velem levők kézen fogva vezettek; úgy mentem be Damaszkuszba. ¹²Egy bizonyos Anániás pedig, aki törvény szerint élő kegyes férfi, aki mellett bizonyosságot tesznek az ott lakó zsidók mind, ¹³eljött hozzám, elém állt, és így szólt: Testvérem, Saul, láss! És én abban a pillanatban ismét láttam, és rátekintettem. ¹⁴Ő pedig ezt mondta nekem: Atyáink Istene választott ki téged, hogy megismerd az ő akaratát, meglásd az Igazat, és hangot hallj az ő ajkáról. ¹⁵Mert az ő tanúja leszel minden ember előtt arról, amiket láttál és hallottál. ¹⁶Most tehát miért késlekedsz? Kelj fel, keresztelkedj meg, mosd le bűneidet, segítségül híván az Úr nevét. ¹⁷Történt azután, hogy visszatértem Jeruzsálembe, és a templomban imádkoztam: révületbe estem, ¹⁸és láttam őt, aki ezt mondta nekem: Siess, és menj ki hamar Jeruzsálemből, mert nem fogadják el a te rólam való bizonyágtételeidet. ¹⁹Erre így szóltam: Uram, ők tudják, hogy én voltam az, aki börtönbe vetettem, és zsinagógáról zsinagógára járva megvertem a benned hívőket. ²⁰Amikor pedig kiontották Istvánnak, a te vértanúdnak a véré, magam is ott álltam, helyeseltam az ő megölését, és őriztem azoknak a ruháját, akik megölték. ²¹De ő azt mondta nekem: Eredj el, mert én messze küldelek téged, a pogányok közé.” ApCsel 22: 1- 21.

Alapige: „¹¹Tudtotokra adom, testvéreim, hogy az evangélium, amelyet én hirdettem, nem embertől származik, ¹²mert én nem embertől vettem, nem is tanítottak rá, hanem Jézus Krisztus kinyilatkoztatásából kaptam. ¹³Mert hallottátok: milyen volt az én egykori magatartásom a zsidóság körében, hogy féktelenül üldöztem az Isten egyházát, és pusztítottam azt. ¹⁴És a zsidó hithűségben sok kortársamat felülmúltam népem körében, minthogy fölöttebb buzgó rajongója voltam atyáim hagyományainak. ¹⁵De amikor úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott, és kegyelme által elhívott, ¹⁶hogy kinyilatkoztassa Fiát énbennem, hogy hirdessem őt a pogányok között, nem tanácskoztam testtel és vérrel. ¹⁷Nem is mentem fel Jeruzsálembe azokhoz, akik előttem lettek apostolokká, hanem azonnal elmentem Arábiába, aztán ismét visszatértem Damaszkuszba. ¹⁸Majd három esztendő múlva felmentem Jeruzsálembe, hogy meglátogassam Kéfast, és nála maradtam

tizenöt napig.¹⁹ De az apostolok közül nem láttam mást, csak Jakabot, az Úr testvérét.²⁰ Amit pedig nektek írok, íme, az Isten színe előtt mondom, hogy nem hazugság.²¹ Azután elmentem Szíria és Cilicia vidékére.²² Júdea keresztyén gyülekezetei azonban személy szerint nem ismertek engem.²³ Csupán ezt hallották: „Aki egykor üldözött minket, most hirdeti azt a hitet, amelyet valamikor pusztított.”²⁴ És dicsőítették énértem az Istent.” Galata 11: 1- 23.

Naptárilag, húsvét után az első Úr napján, feltámadott Urunk köztünk való cselekedetéről szól hozzánk Istennek ígéje. Bizony, Krisztus köztünk, sőt bennünk is cselekszik! A „hogyan támadt fel Jézus?” kérdés bennünket is foglalkoztat. A három napja merev tagjaiba, álló szívébe hogyan tért vissza az élet? Az igazság az, hogy Jézus nem erre a világra, nem ebbe az életbe támadt fel: nem úgy, mint Lázár, a naini ifjú vagy Jairus leánya. Jézus a feltámadásban már elnyerte a megdicsőülés állapotát, kilépett a földi dimenziókból, és új létrendbe „emelkedett”. Ettől kezdve Jézus életerejét, életenergiáját nem a táplálkozás, a szervezetbe jutó kalóriák biztosították, hanem a lélek. A feltámadt Krisztus teste azonos volt ugyan a keresztről levett testtel, a szervezet működése, az emésztés, lélegzés még sem volt azonos a halál előttivel. Szervezete már nem működött földi organizmusok módján. A feltámadt test élete más, mint a mi testünk élete (...)”¹

Amikor az Úr a halálból feltámadt, teljesen új életre támadt fel, olyan életre, amelyben testté létele előtt nem élt. Olyan életre támadt fel, amely nem is létezett azelőtt. Nekünk pedig az Ő feltámadása azt jelenti, hogy minket is az Ő feltámadt életébe emel be, nem hagy meg régi életünkbe.”²

Ma tehát, az egykori Saul történetén keresztül a megtérése útjára kísérjük el a később Pállá lett apostolt, az ő feltámadt Jézussal való találkozására. Mi is azt szeretnénk, hogy megnyíljon felettünk az ég, és Istent közvetlenül a mennyből halljuk, amint megszólít, ahogy ezt az egykori Saullal is tette. Kívánunk részesülni az ősatyák és a neves próféták, valamint a szent apostolok kiváltságaiból, akikkel az Úr szemtől szemben szólt. Isten kegyelme azonban nem mindenkinek adja meg ezt a közvetlenséget ebben az életben, viszont minden üdvözültnek megadja, hogy Lélekben és igazságban megismerje és imádja a szentháromság egy örök Istent, mert ő ilyen imádókat akar! Továbbá mennyei Atyánk Igéje és Szentlelke által akar szólni hozzánk; azt akarja, hogy befogadjuk a Krisztusról szóló „bizonyoságtételt!

Ádám bűnesete óta minden bűnnek, és minden megtérésnek van egy közös pontja, mely alól egyetlen ember sem lehet kivétel! Ezt a közös pontot a zsoltáríró így fogalmazta meg:

„Egyedül Te ellened vétkeztem, és cselekedtem azt, ami gonosz a te szemeid előtt; hogy igaz légy beszédedben, és tiszta ítéletedben!” Zsolt 51:6.

Ezt azt jelenti, hogy a bűnöm, az én személyes bűnöm, személyesen, sőt kizárólagosan az Úr ellen irányul! A törvény kényszerének köszönhetően addig talán még eljutunk, hogy a bűnöm, személyes bűn, ezért a büntetésnél is személyes én felelek érte. Csakhogy a dolognak ezzel távolról sincs vége! Minden egyes elkövetett bűnben ott van az élő Isten személye is, ugyanolyan valóságosan, amilyen a saját személyem valóságos! Értjük hát tetten a bűnben és a megtérésben a saját személyünk mellett az Isten személyét is, hogy Ő legyen igaz az Ő

¹ Krisztus világa, 2016. április, 2. old.

² Oswald Chambers: Krisztus mindennekfelett. Evangéliumi/Primo Kiadó, Budapest 1992. o. 101.

prédikáltatott beszédedben, és ma az Ő üdvözítő kegyelmének ítélete legyen tündöklően világos!”³

Saul, akinek bizonyágtételét hallottuk Rómában és Filippiben is elmondta, hogy ő is Izrael nemzettségéből, az Ábrahám magvából, a Benjámin nemzettségéből való, akit a szövetség törvénye szerint nyolcnapos korában körülmetéltek. Így lett zsidókból való zsidó, törvény tekintetében fedhetetlen farizeus, buzgóság tekintetében az egyházat üldöző, a törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen voltam. De amelyek nekem [egykor] nyereségek voltak, azokat a Krisztusért kárnak ítéltam. (Fil 3:5-7)

Miről tett tehát bizonyágot a Pál apostollá vált Saul? Elmondta nekünk, hogy Isten már az anyja méhétől elválasztotta őt arra, hogy Krisztus apostola legyen. Rendkívül szigorú vallásos nevelésben részesült kora gyermekségéről fogva, ma úgy mondanánk, hogy az óvodától az egyetemi diplomája megszerzéséig. A kiváló tanításnak köszönhetően mindent tudott Izrael Messiásáról, akit Isten ószövetségi egyháza várva várt. Krisztusnak ez a Szentírás és tanítás általi közvetett ismerete naggyá tette Saul, igen fényes karriernek nézett elébe. A hatalom legfelső köréből támogatták fölfele ívelő pályafutását. A főpap személyes aláírásával és pecsétjével ellátott levéllel bejárta a Római birodalom tartományait. Ő volt a zsidók rettegett tisztogatója, az ószövetségi egyház inkvizitora, aki a mózesi hitet és zsidó hagyományt vérengző tetteivel védelmezte, és oltalmazta a futótűzként terjedő keresztyénség eretnekségétől. Saul egy Messiás bálvány oltárát öntözte sok száz, vagy ezer keresztyén kíneserves könnyével és sokak ártatlan vérével. Tette mindezt öldökléstől lihegve, megbomlott elmével, önmagával teljes ellenmondásban, valami sötét kényszertől hajtva. Így talált rá Jézus!

Nehezen tudjuk megérteni, hogy lehetett ennyire vak ez a Saul, amikor mindent mindenkinél jobban tudott a Messiásról. Kívülről idézte az összes ígét, amit az ósatyák, Mózes, a zsoltárárók, a próféták rá hagyományoztak. A rómaiaknak azt mondja erről a sötétségről, hogy a bűn, az engedetlenség és a hitetlenség miatt eltompult az elméjük, de nemcsak a másoké, hanem a sajátja is. A korinthusiaknak pedig azt mondta erről, hogy az ő megtompult elméjük megismerése és Krisztus közt ugyanaz a lepel van, ami Mózes sugárzó arcát takarta el, amikor lejött a Sinai hegyéről. Mind e mai napig ott van az ó szövetség olvasásánál felfedetlenül, mivelhogy ez a lepel a Krisztusban tűnik el; sőt mind máig, amikor csak olvassák Mózes, lepel borul az ő szívükre. Mikor pedig megtér az Úrhoz, lehull a lepel. Az Úr pedig a Lélek; és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság. (2Kor 3:14-17) Vajon csupán csak Izrael fiai gondolkodását takarja mindent sötétségbe borító lepel? Nem!

Félő, hogy napjainkban egy utolsó prófécia teljesedik be azzal, hogy a világban még látható Krisztustest, az Anyaszentegyház atomjaira esik szét a tömegek Krisztustól való teljes elidegenülésével. Ezt nevezi Pál apostol a 2Thessz 2: 3-12-ben a nagy szakadásnak (áposztázia)! Ha egyszer többé már nincs keresztyénség, ha a kereszttel, betlehemi csillaggal, kakassal jelölt templomaink végleg kiürülnek és helyüket félholdas jelzésű vagy egyéb kultikus építmények foglalják el, akkor nincs többé már semmi, ami útjába állhatna a hazugságok tomboló erejével érkező bűn mindent pokolba vivő terjedésének. Akkor valami perverz formában testet ölt az Antikrisztusok Antikrisztusa és véghezviszi az Isten által előre megjövendőlt és megengedett globális és iszonyatos embermészárlását.

³ Zsolt 51:6.

Félelmetes tény, hogy az egyházi oktatásban részesülő gyermekeinknek mindössze 1-2%-a épül be a gyülekezeti életbe, a 99% pedig elillan, mint a pára és mindent elkövet, hogy ha lehetséges, akkor semmi kapcsolata ne legyen többet az egyházzal, a gyülekezettel. Miért ez a nagy ellenállás? Nem hallottak Jézus Krisztusról? Nem tudják, hogy mi a megváltás, vagy a bűnök bocsánata és az örök üdvösség? Valahol a lelkük mélyén talán tudják, de minden egyes ember esetében ott van egy mindent sötétségbe borító lepel, ami a Krisztus igazi megismerésére vonatkozik, és ez a „halotti” lepel csak a megtérésben tűnik el!

A megtérés egyik csodálatos gyümölcse az, hogy megelevenedik a Szentírás minden szava azáltal, hogy egyik pillanatról a másikra minden, ami benne van, Isten személyes üzenetévé válik, mint a szerelmes levél, amit a vőlegény a menyasszonynak, illetve a menyasszony a vőlegénynek írt.

A Krisztus és megváltottja közti bizalmas közösséget nem tudja senki kitalálni, önmagának bemagyarázni, önmagából kifacsarni, mert az egy valóságos és elszakíthatatlan szeretet, sőt szerelmi kötelék, amelyet Szentlélek Isten munkál bennünk. A megtért embernek az Igével való közösség, a hozzá hasonló megtért emberekkel való közösség nélkülözhetetlen lételem, mint a halaknak a víz. A hívő nem önkínzásból olvassa, tanulja a Bibliát, hanem mert az neki mindennapi eledel, mint a gyomornak a kenyér. „A Szentlélek az az isteni személy, aki növekvő hatalommal tapasztalattá teszi nekünk (bennünk) a váltságot.”⁴ Valaki tehát igaz hittel hisz a halottak közül feltámadt Jézus Krisztusban, nem magától van. Ezt az igazságot és valóságot Szentlélek munkálta ki benne! A Szentlélek hoz helyes kapcsolatba Istennel. A Krisztus kereszthalála soha nem válhat emberi tapasztalattá, mert az nem egy ember keresztre, hanem Isten keresztre volt. A Krisztus üdvösséget szerző kereszthalálát és a halottak közül való feltámadását személyesen Ő, a Szentlélek teszi számunkra befogadhatóvá.⁵ Általa lesz valóság, sőt tapasztalat bennünk az, hogy mi Krisztusban már most egy új teremtség vagyunk! Ő általa lesz valóságos, hogy Isten gyermekei vagyunk, ezért „mi Atyánk”-nak szólítjuk Őt. Mindezekon felül Szentlélek munkája által látjuk Jézust Isten testet öltött Fiának, megfeszített Krisztusnak, halálból feltámadt Messiásnak, Megváltónak, Üdvözítőnek, mindenható Úrnak, Királynak és élő Istennek. „Mikor végre meglátod (ezt a) Jézust, nem lehetsz többé az, aki voltál, és a dolgok sem hatnak úgy rád, mint azelőtt.”⁶

Nézd Saul életútját és lásd meg benne, hogy hol vetette meg benne Jézus eget és földet megrendítően a lábát? Vallásos neveltetésében és zsidó hagyományában? A kedves Biblia történetekben? Talán a teológiai igazságokban? Nem. Mindezek utána következtek. Jézus Krisztus a vallásos neveltetésben részesülő Saulnak már vérrel is megfestett bűneiben állt vele szemtől szemben, az ő személyes bűneinek valóságában! Saul teljes haderejével megrohamozta Jézus Krisztust minden ellene való támadásával. Krisztus, mint sziklavár, bevehetetlen erődítmény fogadta Saul minden bűn ostromát. Megállt vele szemtől szemben minden lázadásában, a Krisztussal kapcsolatos összes tagadásában, minden ellene való tiltakozásában! Ott mondta neki Jézus szemtől szemben, hogy én élek, noha te öldökléstől lihegve tagadod ezt! Ott érezte vele, hogy úgy mond „Én vagyok!” Az Isten Fia vagyok! Izrael Szentje vagyok a Messiás, a világ Üdvözítője, noha te öldökléstől lihegve cáfolod ezt.

⁴ Oswald Chambers: Krisztus mindennekfelett. Evangéliumi/Primo Kiadó, Budapest 1992. o. 101.

⁵ Vö.: Oswald Chambers: Krisztus mindennekfelett. Evangéliumi/Primo Kiadó, Budapest 1992. o. 99.

⁶ Vö.: Oswald Chambers: Krisztus mindennekfelett. Evangéliumi/Primo Kiadó, Budapest 1992. o. 102.

Én vagyok az egyetlen, aki megbocsátom a bűneidet, noha te öldökléstől lihegve, minden idegszáladat megfeszítve ellene állsz ennek. Én vagyok az, aki könnyel és vérrel szenvedem el minden nap, minden felelőtlenséged, minden kéj és nyereségvágyból elkövetett bűneidet, noha te bele szakadva mindent elkövetsz, hogy erre ne gondolj! Újból és újból magadra húzod a vakság, tudatlanság, lázadás, és a szándékos felejtés szálaiból szőtt leplet, hogy látván ne lásd az érted és általad szenvedő Krisztust, kínszenvedése ne dobbantha irgalmasságra kő szívedet, ne bánd meg bűneidet és ne térj meg! A kőszívű keresztény rettenetes fájdalmat okoz az Úrnak.⁷ Itt mondom neked, hogy nehéz neked ebben az ellenem való tiltakozásodban mindhalálig kitartanod. Fárasztó ez az ellenem való szegülésed, a kikerülhetetlenségem, az, hogy minden percben belém ütközöl, és szétzúzod magad kemény mozdíthatatlanságomon.

Érd tetten Krisztust bűneid valóságában! Krisztus Jézus ott áll mozdíthatatlanul, mindent szétfeszítve rendíthetetlenül bűneid valóságában, minden ellene szóló tagadásod, minden ellene való lázadásod remegő földjén. Ott vár rád minden egyes nap, míg ebben a testben élsz, hogy megbocsásson és üdvözítsen! Ezt soha ne feledd! Erre mindig emlékezz! De ha te felismerve ezt a valóságot, és ennek megfelelően bocsánatot kérve nem térsz meg, Isten szabadító kegyelme által nem születsz újjá, akkor csak a kárhóztató ítélet marad a számodra és a második halál lesz az örökséged, nem pedig a mennyei Jeruzsálem.

Erről nem azért tettem bizonyosságot, mert a teológián megtanították, sem nem azért mert én ezt kitaláltam, hanem azért mert az én életemben is hasonlóképpen történt. Eljött hozzám Jézus a leginkább szégyellni való bűneimben és kőszikla szilárdan megállt velem szemtől szemben. Nem oda képzelem Jézust, hanem valóságosan ott van, mozdíthatatlanul a bűneim valóságában! Kegyelemét kínálva az én Üdvözítőm bizony ott néz velem szembe! Ezt a bocsánatot és üdvösséget többé nem lehet letagadnom. Jézus Él! Ámen.

⁷ Vö.: Oswald Chambers: Krisztus mindennekfelett. Evangéliumi/Primo Kiadó, Budapest 1992. o. 94.